

Ո՛ւր ես Անմահ, որուն մուրճին տակ պողպատ
Մարմարն եղաւ լոյս արձան,
Արդ կը սըզա՞ն թէ լըքեցին քեզ յաւէտ
Աստղերն երկնի ցիրուցան:

Եւ կը լըռես, ո՛չ մէկ շըշուկ վըրդովիչ
Անծայր քունիդ խորհուրդին.
Արագիւններն ալ կը շտապեն երկինքէն
Անխօս՝ նըման անցորդին:

Տո՛ւր ինձ գըրիչդ որ արծիւի փետուրէն
Խըլեցիր զայն Մասիսի,
Տո՛ւր ինձ քընարդ որ տառապանքը երգեմ,
Տո՛ւր ինձ ցոլքեր փարոսի:

Հազա՛ր անգամ քերթուածներուդ մէջ տեսայ
Սէրն որ մարդիկ պիտ' կապէր,
Բանուորութեան անթիւ երգեր ու բողոք
Եւ արշալոյսն այգաբեր:

Հասակդ յանձնած Իտէալի վեհ պայքարին,
Չըփընտոցիր օթեւան,
Ու դեռ հազիւ խառնած արցունք ու ժըպիտ
Բախեցիր դուռը մահուան:

Շունչդ կ'ապրի հոգւոյն մէջ հայ սերունդին
Աստուած մ'ինչպէս անսասան,
Եւ անունիդ ձայնը բաւ է ըլլալու
Լոյսէ աղբիւր մ'հրահոսան:

Թէպէտ շանթերն որոտացին բիւր անգամ
Եւ ոտքերս են վիրաւոր,
Ես համոզուած կը հետեւիմ քայլերուդ
Նըպատակին հեռաւոր:

Տե՛ս ո՛վ Քերթող, սրտիս անմահ բարեկամ,
Տե՛ս սերմանող կայծակի,
Գաղափարի արեւն հըսկայ շառագոյն
Հորիզոնէն կը ծագի:

Յ. ԴԱՆԻԹԵԱՆ

ՆՈՒՆՈՒՑԱՐՆԵՐԸ

Ոսկի թեւերն արշալոյսին
Կապոյտ շիթեր վար կը ցօղեն
Ու կը լեցուն հանդարտօրէն
Նունուֆարները մայիսին:

Ըսկիհի պէս սըրբազործուած
Անմահութիւն կ'արտաբերեն
Կարծես թէ իր սուրբ արինէն
Կը հեղու միշտ այնտեղ Աստուած:

Ինչպէս խոշոր մարգարիտներ
Կը ծըփծըփան ջուրին երես
Կը խորհիմ թէ հոն սիրակէզ
Լացած ըլլան երկու կոյսեր:

Ճերմակ շըղարշ, ոսկի բեհեզ
Այնքան ամբիծ ու նուրբ անկուած
Որ Սողոմոնն իսկ չէ հազած
Իր փառքերով համատարած:

Երբ կ'անցնէի անոնց քովէն
Ըսին լացով ինձ մէկ բերան.
— Գեղեցիկ է հոս ամէն բան
Բայց դուն անցիր վաղը նորէն: —

ՎԱՐԴԸ ՍԱՓՈՐԻՆ ՄԷՋ

Վարդի կոկոն մը գեղեցիկ
Սափորին մէջ կը բեկբեկի,
Գոյնը փափուկ ու թափանցիկ
Հանդարտօրէն կը ծաւալի:

Ինչպէս ժըպիտ մը կուտական
Անմեղներու թովչանքն ունի
Կարծես թերթերն արեանըման
Կը փոխուին ջինջ ապակիի:

Կարմիր սափոր ու կարմիր վարդ
Միշտ թարմ ինչպէս այգը ծագող,
Եռանդուն սիրտ և ազնիւ մարդ
Միշտ թարմ ինչպէս կոկոնն բացուող:

Հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԻԱՆ

ԼՔՈՒԱԾ ՏԱՃԱՐ

Լքուած տաճար կիսակործան՝ իմ հոգին
Ուր պիտի գան ուխտաւորներ դալկահար
Իրենց յոյսին ողորմութեանը համար,
Եւ իրենց լուռ, անդոհական ցընորքին

Պիտի բերեն խորհուրդն անմուն, ցաւագին,
Զերդ քանդակներ աղբիւրներու վրայ մարմար,
Մեհմէնագիւր որ պիտ' ըսէր գաղտնաբար
Հին արեւի մը ջինջ համբոյրն ու ոսկին:

Ու երբ մեկնին ուխտաւորները տժգոյն,
Պիտի բանայ Թեւն իր կապոյտ իրիկունն
Իմ հոգիիս տաճարին մէջ խնկաւէտ:

Ու երբ մեկնին ուխտաւորները բոլոր,
Սիւնի մը յեց՝ ու սիրտն աղօթք վիրաւոր՝
Պիտի մընայ մէկը որ Ե՛ս եմ յաւէտ...

ԽՈՐՀՈՒՐԴԻ ՈՒՆՏԱԻՈՐ

Երեսունեւեօթ տարի է կ'երթամ
Լո՛ւռ այս նոյն համբէն.
Միեւնոյն ձայներն եւ գոյները միշտ
Իմ շուրջս կ'երգեն...

Ա՛հ, ձայն մը գուցէ, ծաղիկ մը բոսոր
Կարենամ զատել,
Ու գտնել հոգիս աստղերու տանող
Կապ մը ոսկեթել...

Եւ կամ թէ հրպարտ ու միշտ լըռակեաց
Ըսպատել վերջին,
Ու յիշել միայն որ ձայներն անմուն
Շուրջս երգեցին...

Եւ արտասուացող հիւսել նոր պըսակ
Յոյսի, պատրանքի,
Պըսակ մը խոնարհ որ լվ շերիմիս
Վրայ պիտի ծաղկի...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ